

ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»
Інститут економіко-правових досліджень НАН України (м. Донецьк)
ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана» (м. Київ)
Таврійський державний агротехнічний університет (м. Мелітополь)
Донецький державний університет управління (м. Донецьк)
Рівненський державний гуманітарний університет (м. Рівне)
Ужгородський національний університет (м. Ужгород)
ДВНЗ «Одеський державний економічний університет» (м. Одеса)
Львівська комерційна академія (м. Львів)
Всеукраїнська громадська організація «Українська асоціація маркетингу»

ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ

I Всеукраїнської науково-практичної конференції

«АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ МОДЕРНІЗАЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ
ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ В УМОВАХ ІНТЕГРАЦІЇ
ДО ЄВРОПЕЙСЬКОГО ЕКОНОМІЧНОГО ПРОСТОРУ:
РЕФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОГО СЕКТОРУ,
БІЗНЕСУ ТА ОСВІТИ»

Полтава • 30–31 січня 2014 року

Дніпропетровськ
Видавець Біла К. О.
2014

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ

Голова оргкомітету:

Нестуля Олексій Олексійович – д. іст. н., професор кафедри філософії і політології, ректор ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі», м. Полтава.

Члени оргкомітету:

Бритченко Ігор Геннадійович – д. е. н., професор, директор Міжгалузевого інституту підвищення кваліфікації та перепідготовки спеціалістів, завідувач кафедри економіки, бізнесу та менеджменту ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі», м. Полтава;

Березін Олександр Вікторович – д. е. н., професор, завідувач кафедри економіки підприємства ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі», м. Полтава;

Ніколенко Сергій Степанович – д. е. н., професор кафедри економічної теорії та прикладної економіки ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі», м. Полтава;

Карпенко Наталія Володимирівна – д. е. н., професор, завідувач кафедри маркетингу ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі», м. Полтава;

Варцаба Віра Іванівна – к. е. н., професор, завідувач каф. фінансів та банківської справи Державного вищого навчального закладу «Ужгородський національний університет», м. Ужгород;

Шимановська-Діанич Людмила Михайлівна – д. е. н., професор, завідувач кафедри менеджменту ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі», м. Полтава;

Василенко Валерій Миколайович – д. е. н., професор, заступник директора з наукової роботи Інституту економіко-правових досліджень НАН України, м. Донецьк;

Корнев Михайло Миколайович – д. е. н., професор, декан обліково-фінансового факультету Донецького державного університету управління, м. Донецьк;

Кужелев Михайло Олександрович – д. е. н., професор кафедри фінансів і банківської справи Донецького національного університету, м. Донецьк;

Легеза Дар'я Георгіївна – д. е. н., професор, завідувач кафедри маркетингу Таврійського державного агротехнічного університету, м. Мелітополь;

Іванюта Василь Фалімонович – д. е. н. кафедри бізнес-адміністрування та менеджменту зовнішньо-економічної діяльності ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі», м. Полтава;

Верига Юстина Андріївна – к. е. н., професор, завідувач кафедри бухгалтерського обліку і аудиту ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі», м. Полтава;

Лилик Ірина Вікторівна – к. е. н., доцент кафедри маркетингу ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана», генеральний директор Всеукраїнської громадської організації «Українська асоціація маркетингу», м. Київ;

Шевчук Олена Юріївна – к. е. н., доцент кафедри маркетингу Таврійського державного агротехнічного університету, м. Мелітополь;

Нікітін Андрій Валерійович – к. е. н., доцент кафедри менеджменту банківської діяльності ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана», м. Київ;

Князевич Анна Олександрівна – к. е. н., доцент кафедри менеджменту Рівненського державного гуманітарного університету, м. Рівне;

Стойка Вікторія Степанівна – к. е. н., доцент кафедри фінансів та банківської справи ДВНЗ «Ужгородський національний університет», м. Ужгород;

Колодинський Сергій Люрсович – к. е. н., доцент кафедри економіки та управління національним господарством ДВНЗ «Одеський державний економічний університет», м. Одеса;

Карпов Володимир Анатолійович – к. е. н., доцент кафедри економіки та управління національним господарством ДВНЗ «Одеський державний економічний університет», м. Одеса;

Миценко Наталія Григорівна – к. е. н., професор, завідувач каф. економіки підприємства Львівської комерційної академії, м. Львів;

Педченко Наталія Сергіївна – д. е. н., доцент, декан факультету фінансів та обліку ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі», м. Полтава.

А 43 Актуальні питання модернізації національної економіки України в умовах інтеграції до Європейського економічного простору: реформування державного сектору, бізнесу та освіти : зб. наук. праць I Всеукр. наук.-практ. конф., 30–31 січ. 2014 р. – Дніпропетровськ : Біла К. О., 2014. – 122 с.

ISBN 978-617-645-159-4

У збірнику надруковано наукові праці I Всеукраїнської науково-практичної конференції «Актуальні питання модернізації національної економіки України в умовах інтеграції до Європейського економічного простору: реформування державного сектору, бізнесу та освіти».

Для студентів, аспірантів, викладачів ВНЗів та наукових закладів.

УДК 336
ББК 65.01

Список використаних джерел:

1. Філіпова Т. І. Система підвищення кваліфікації кадрів, як складова кадрової політики / Т. І. Філіпова // Актуальні проблеми державного управління: зб. наук. пр. – О.: ОРІДУ УАДУ, 2009. – Вип. 10. – С. 79–88.
2. Пошерстник Н. В. Кадри підприємства / Н. В. Пошерстник. – М.: ИНФРА, 2009. – 212 с.
3. Верба В. А. Аналітична оцінка управлінських технологій розвитку українських підприємств / В. А. Верба, О. М. Гребешкова // Актуальні проблеми економіки НАУ. – К., 2010. – № 5. – С. 52–59.

К. е. н. Князевич А. О.

Рівненський державний гуманітарний університет, Україна

ІННОВАЦІЙНА ІНФРАСТРУКТУРА В ЕКОНОМІЦІ ЗНАНЬ

Світова економіка являє собою сукупність національних економік різних країн, які, завдяки глобалізації ринків, пов'язані між собою системою міжнародного поділу праці, виробничими, торговельними, фінансовими та науково-технічними зв'язками. В інноваційній діяльності поряд з матеріальними факторами виробництва все більш суттєва роль надається знанням. Знання, як нематеріальні ресурси, у поєднанні з матеріальними виступають найбільш продуктивно діючим фактором, джерелом і рушійною силою економіки постіндустріального суспільства. Становлення економіки знань і збільшення ролі використання невикористаних ресурсів вимагає подальшого дослідження виникаючих при цьому особливостей функціонування інноваційної інфраструктури країни, коли домінуючими виробничими ресурсами стають науково-технічна інформація і нові знання.

Постіндустріальне суспільство означає появу нових осьових структур і нових осьових принципів: перехід від товаровиробничого суспільства до інформаційного суспільства, або суспільства знань [2].

Становлення економіки знань у розвинених країнах Заходу у 90-ті роки ХХ ст. привернуло увагу дослідників до категорії інтелектуального капіталу як однієї зі системоутворюючих категорій, породжених новим постіндустріальним суспільством. Загально визнано, що інтелектуальна, науково озброєна праця, яка ґрунтується на знаннях, творчі здібності працівників, їх професійна кваліфікація, права на дизайн, торговельні знаки, патенти, структура управління та інформаційні технології стають першоосновою та рушійною силою виробництва, стратегічними факторами економічного розвитку національних економік в інформаційну епоху [1].

Стратегія переходу до економіки заснованої на знаннях для кожної країни визначається особливостями її історичного розвитку, сучасним станом економічного, соціального та політичного середовища. Доктрина економіки знань визначає

імператив концепції подальшого інноваційного розвитку національної економіки України. Її складовими елементами є [4]:

1) доступна, якісна і безперервна освіта населення на основі нових наукових знань, використання інформаційних технологій, мережі Інтернет;

2) економічні стимули та інституційний режим, що заохочують до ефективного використання національних і глобальних знань у процесі інноваційної трансформації усіх секторів економіки;

3) національна інноваційна система, що об'єднує в єдиний комплекс економіку, наукові, академічні та дослідницькі центри і створює ланцюг «наука – освіта – технологія – інновація – виробництво»;

4) ефективно діюча інфраструктура, з'єднує елементи інноваційної системи між собою та із зовнішнім середовищем;

5) держава, як ініціатор та координатор процесів розбудови економіки на основі нових знань, а також розробник і реалізатор пріоритетних напрямів інноваційного розвитку.

Становлення і розвиток економіки нового типу неможливі без відповідної інфраструктурної підтримки. В Україні інноваційна інфраструктура, як розгалужена мережа сприяння інноваційній діяльності на загальнодержавному і регіональному рівнях, тільки формується, і потребує значних капіталовкладень. Результуючими показниками виконання Державної цільової економічної програми «Створення інноваційної інфраструктури в Україні» станом на кінець 2013 року [3] є: 24 центри інновацій та трансферу технологій; 108 наукових, навчальних центрів; 34 навчальних науково-виробничих комплексів; 1 інвестиційний (інноваційний) венчурний фонд; 6 небанківських фінансово-кредитних установ; 27 науково-впроваджувальних підприємств; 7 консультаційних центрів з питань інноваційної діяльності; 10 інноваційно-технологічних (інноваційних) кластерів; 22 інноваційні центри; 23 інноваційні бізнес-інкубатори; 38 центрів комерціалізації об'єктів права інтелектуальної власності; 17 підприємств системи НТІ; 1 індустріальний парк; 8 національних контактних пунктів Сьомої рамкової програми ЄС з досліджень та технологічного розвитку; 9 наукових парків; 27 регіональних центрів з інвестицій та розвитку; 7 громадських організацій з питань інноваційної діяльності; 61 іншу інноваційну структуру; 12 технологічних парків [5]. Більшість результатів наукових досліджень та офіційна статистика у сфері інноваційної діяльності оперують даними щодо кількості створених об'єктів інноваційної інфраструктури, в той час як результати їх діяльності, тобто ефективність (прибутковість, рентабельність) таких організаційно-правових об'єднань залишається поза увагою дослідників. Кількісний склад оціночних

критеріїв суб'єктів інноваційної інфраструктури більше свідчить не про якість, а тільки про певний рівень активності вітчизняного середовища господарювання.

Таким чином, в економіці знань виробничі пріоритети переходять від переважного прагнення виробників на збільшення обсягів виготовлення традиційної продукції до поширеного використання новітніх наукових ідей, науково-технічних пропозицій для постійного вдосконалення і реалізації випуску інноваційних товарів і послуг, які краще задовольняють потреби споживачів. Розвинена інноваційна інфраструктура виступає у якості одного з головних чинників, що забезпечує становлення економіки знань, а як наслідок тісну інтеграцію діючих суб'єктів національної інноваційної системи «наука – освіта – технологія – інновація – виробництво».

Список використаних джерел:

1. Базилевич В. Д. Інтелектуальна власність / В. Д. Базилевич. – К.: Знання, 2006. – 431 с.
2. Белл Д. Грядущее постиндустриальное общество. Опыт социального прогнозирования: пер. с англ. / Д. Белл; под ред. В. Л. Иноземцева. – М., 2001. – 578 с.
3. Про затвердження Державної цільової економічної програми «Створення в Україні інноваційної інфраструктури» на 2009–2013 роки»: Постанова Кабінету Міністрів України від 14 травня 2008 р. – № 447. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.zakon4.rada.gov.ua/laws/show/447-2008-п>
4. Семиноженко В. П. Доктрина економіки знань: проект [Електронний ресурс] / В. П. Семиноженко. – Режим доступу: http://www.semynozhenko.net/ufv/files/ec_znan.doc
5. Семиноженко В. П. У 2014 році Уряд продовжить політику формування інноваційної інфраструктури [Електронний ресурс] / В. П. Семиноженко. – Режим доступу: <http://www.semynozhenko.net/documents/3002/>

К. ф.-м. н. Крайчук О. В.

Рівненський державний гуманітарний університет, Україна

ЦИКЛІЧНІСТЬ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ В ЕПОХУ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Німецький економіст К. Маркс, вивчаючи причини виникнення економічних криз у капіталістичному суспільстві, вперше визначив, що макроекономічний розвиток має циклічний характер, тобто кризи виникають через певний проміжок часу. Головною причиною виникнення кризових явищ, на його думку, стає надвиробництво товарів, які не знаходять споживача на ринку збуту в зв'язку з обмеженнями платоспроможності населення. Таке надвиробництво в капіталістичній економіці викликає перенасичення капіталу і має періодичний характер виникнення та розвитку.

К. Маркс і частина його послідовників, у тому числі А. Гельфанд, Я. ван Гельдерен, С. де Вольф, М. І. Туган-Барановський вважали причинами циклічності